

GYŐRI LÁSZLÓ

Strázsa

GYŐRI LÁSZLÓ (1942) Budapest

Öröme volna legalább!
Mivel a térde nem hajol,
állva szunyókál valahol
Indiában az elefánt.

Igazi strázsa ez a vad,
ahogy ott áll a sűrűben
moccanatlanul, éberen:
azok a fülek, agyarak

soha, sohase alszanak,
ha be is csukódik a szem,
a csontja sem, a füle sem
alszik a sűrű fák alatt.

Libben a füle: recsegés,
agyara moccan: ropogás,
a dzsungel mélye csupa vész,
az ember alja vermet ás.

De kéne valami öröm!
Ez az ízület nélküli
elefánt épp úgy szenved
a poklot, a maga külön

sötétlő űrét, a hiányt,
akár az emberek emitt
városaik és falvaik
mélyén a finomabb magányt.

Választ egy fát, mely tetszenék
hú görcsei-, tüskéivel,
ezután ez a strázsa hely
aludni állva, nézni szét.

Leszáll az éj, a rokmadár,
erre a helyre visszajár,
nőhet új erdő, száz határ,
itt alszik ezer éve már.